

ISRAEL SAP QUE LA PAU NO ÉS RENTABLE

Amira Hass

Haaretz

22-05-2009

www.nodo50.org/ceprid

Traduït al castellà per María Valdés

Els successius governs israelians saben, des de 1993, el que estaven fent al no afanyar-se a firmar la pau amb els palestins. Com a representants de la societat israeliana, comprenien que la pau suposaria un greu perjuri pels seus interessos nacionals.

Danys econòmics

La indústria de seguretat constitueix un important sector de l'exportació: armes, municions i novetats bèl·liques que es posen a prova a diari a Gaza i Cisjordània. El Procés d'Oslo -unes negociacions que mai es va pensar que tinguessin final- van permetre a Israel desentendre's de la seva condició de potència ocupant (obligada a vetllar pel benestar de la població ocupada) i tractar els territoris palestins com si fossin entitats independents. És a dir, utilitzar armes i municions en unes quantitats que Israel no hauria pogut utilitzar d'una altra manera contra els palestins a partir de 1967. La protecció dels assentaments requereix un constant desenvolupament dels sistemes de seguretat, vigilància, càmeres i robots. Es tracta de seguretat d'avantguarda al món desenvolupat i és utilitzada per bancs, empreses i barris residencials de la classe alta propers a barris de barraques i enclavaments ètnics rebels a suprimir.

La creativitat col·lectiva israeliana es veu abandonada per un estat de constant fricció entre la majoria dels israelians i una població definida com a hostil. Un estat de lluita de baixa intensitat, i a vegades d'alta, barreja a israelians de diversos temperaments: Rambos, genis electrònics, persones amb talent pel treball manual, inventors. Si hi hagués pau, les seves oportunitats de desenvolupar-se es veurien molt reduïdes.

Danys a les carreres

El manteniment de la ocupació i d'una situació bèl·lica dóna treball a centenars de milers d'israelians. Unes 70.000 persones treballen a la indústria de seguretat. Cada any desenes de milers acaben el seu servei militar amb una formació especialitzada o unes bones sortides. Per a milers es converteix en la seva carrera principal: soldats professionals; membres del Shin Bet [espionatge sionista], consultors estrangers, mercenaris, traficants d'armes. Per tant, la pau posa en perill les carreres i el futur professional d'una important i prestigiosa part de la societat israeliana, un estrat que té una gran influència en el Govern.

Danys en la qualitat de vida

Un acord de pau requeriria una distribució equitativa dels recursos hídrics a tot el país (des del riu fins al mar) entre jueus i palestins, independentment de que fos aigua del mar dessalinitzada o procedent de tècniques de depuració. Inclús ara, pels israelians els resulta dur acostumar-se a estalviar aigua degut a la sequera. No resulta difícil endevinar com de traumàtic resultaria un retall del consum d'aigua per equilibrar la seva distribució.

Danys en el benestar

En els últims 30 anys s'ha demostrat que les colònies floreixen mentre l'estat del benestar [a Israel] es redueix. Ofereixen al ciutadà el que els seus sous no els permetrien tenir en un Estat d'Israel dins de les fronteres del 4 de juny de 1967: terres barates, grans cases, subvencions i subsidis, grans espais oberts, vistes, una xarxa de carreteres molt bona i educació de qualitat. Inclús pels jueus d'Israel que no s'han traslladat a les colònies, aquestes se'ls presenten a l'horitzó com una opció de millora social i econòmica. I aquesta opció és més real que la vaga promesa de millores en la pau, situació desconeguda per ells.

La pau reduiria, si no l'eliminés totalment, el pretext de la seguretat per discriminar als palestins amb ciutadania israeliana en la distribució de la terra, en els recursos pel desenvolupament, educació, salut laboral i drets civils (com el matrimoni i la ciutadania). La gent que s'ha acostumat als privilegis d'un sistema basat en la discriminació ètnica considera la seva desaparició una amenaça pel seu benestar.